

Milí členové a přátelé Čermenského sboru,

Na dnešní neděli připadá svátek Všech svatých a zítra slavíme Památku všech zemřelých (tzv. „dušičky“).

Svátek - den, kdy máme vyhrazený čas na někoho myslet. A dnes máme vyhrazený čas pro celé společenství svatých, kteří žili na této zemi před námi. Ne o všech z nich víme, o některých neví kromě Boha nikdo. A žili způsobem svatým, zápasili v životě o to nejpodstatnější do posledního dechu. Jejich životy nám mohou být oporou i nadějí pro těžké časy, připomínají, že nejsme sami. Svátek všech svatých a také zítřejší svátek všech zemřelých nám říká, že **zemřelí jsou součástí naší přítomnosti a našich životů**. Vyznáváme, že životy zemřelých nejsou jen tak zapomenuty - Bohem ani námi, že smrtí vše nekončí, že úctou k zemřelým vyjadřujeme úctu životu.

Evangelium na tento den je podle ekumenického lekcionáře **Evangelium Matoušovo: 23: 1-12**

Tedy Ježíš mluvil k zástupům i k svým učedníkům: Na stoličce Mojžišově zasedli zákoníci a farizeové. Proto číňte a zachovávejte všechno, co vám říkají; ale podle jejich skutků nejednejte: neboť oni mluví a nečiní. Svazují těžká břemena a nakládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky konají tak, aby je lidé viděli: rozšiřují si modlitební řemínky a prodlužují třásně, mají rádi přední místa na hostinách a přední sedadla v synagógách, líbí se jim, když je lidé na ulici zdraví a říkají jim 'Mistře'. Vy však si nedávejte říkat 'Mistře': jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno 'Otec': jediný je váš Otec, ten nebeský. Ani si nedávejte říkat 'Učíteli': váš učitel je jeden, Kristus. Kdo je z vás největší, bude váš služebník. Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponižuje, bude povýšen.

Radikální odsouzení pokrytectví...

tak bychom možná mohli shrnout tento text. Ježíš zde velmi ostře kritizuje církevní představitele. Nekritizuje jejich víru a učení, ale kritizuje to, jak s ním nakládají, jak jednají. Farizeové byli velmi zbožní a horliví věřící, zdaleka to nebyli všichni šmahem pokrytci... ale zřejmě se tam tací našli, kteří si taková slova radikální kritiky zasloužili. I my bychom možná dost dobře věděli, komu by tato slova mohla patřit dnes. Kolik lidí kolem sebe vidáme, kteří říkají hezká slova, ale pak se podle nich nechovají, vidáme lidi, kteří druhým nařizují pravidla, ale sami je obcházejí... na kolik lidí bychom uměli prstem ukázat, že milují přední místa a přední sedadla, kolik lidí kolem sebe známe, kteří se rádi nechají oslovovat všemi možnými tituly.

Ano, radikální odsouzení všeho pokrytectví. To je na první pohled zřejmé. Ale nesmí nám uniknout, že Ježíš ukazuje na to vše pokrytectví hlavně proto, abychom my takoví nebyli. Abychom nakonec nebyli stejní...

Ježíš říká, že farizeové *své skutky konají tak, aby je lidé viděli: rozšiřují si modlitební řemínky a prodlužují třásně...* Modlitební řemínky, to jsou takové malinké krabičky na kožených řemínkách, které mají židé mít zavěšeny při modlitbě na rukou a přes čelo a v nich je ukryt svitek s pasáží textu z tóry. Jejich účelem bylo a je, aby lidé uprostřed každodenních všedních starostí nezapomínali na Boží přikázání a nezanedbávali je. Ta myšlenka je hezká. Ježíš také nekritizuje samotnou praxi nošení modlitebních řemínků, ale kritizuje, když je lidé nosí hlavně proto, aby je druzí takto viděli a nějak (dobře či úctyhodně) o nich smýšleli. Varuje tedy před jakousi účelovostí a vnějškovostí.

To všechno oslovování, vystupování, poskytování jen určitých informací o sobě, ukazování se na správných místech, vytváření „známostí“, prezentování služby druhým, ale i speciální zacházení s posvátnými symboly, slovy a texty, vytváření „dobrého“ dojmu... To vše, co je i v naší dnešní době pro spoustu lidí a profesí tak důležité, Ježíš demaskuje jako povrchní a často i pokrytecké... Je vždy pokušení, že se to stane pro nás až příliš podstatné.

....

Ale to podstatné, je něco jiného. Nejde o to, co si o nás řeknou lidé a jak to vidí lidé. Jde o to, jak nás vidí Bůh... To podstatné je niterné.

...

Žít dlouho převážně jenom „navenek“, ve vnějškovosti, jde proti životu samému a vede k odcizení. Stává se však často v dlouholetých vztazích a známe to i z různých profesí nebo aktivit, že člověk někdy jakoby ztratí směr a orientaci. Začneme s odhodláním a vnitřním zaujetím, učíme se jak na to, hledáme nejlepší způsoby, věříme, že jdeme dobrým směrem... Ale postupem času a někdy ani nevíme jak, navenek sice stále pokračujeme, podáváme výkon třeba i stále stejně dobrý, ale uvnitř už se nás to nedotýká, uvnitř cítíme prázdnotu, rezignaci, umrtvení. Ztrácíme propojení mezi vlastním nitrem a tím, co děláme nebo říkáme. Kdo s tímhle někdy měl zkušenost, ví, že to není k životu... a burcuje to ke změně.

A tak zde máme možná takovou výstrahu, aby se nám právě toto nestalo i s naší vírou ... Protože když ztrácíme kontakt, když přestáváme být ve stálém a hlubokém vztahu s Bohem a se sebou samými, tak se naše jednání vyprázdní a zvnější. A i ty hluboké věci jako víra a náboženství se stanou jen jakýmsi divadlem před námi samotnými a před ostatními. Ježíš nás varuje před tímto nebezpečím a zároveň nám nabízí cestu jinou. Cestu vnitřní pokory, opravdovosti a skutečné solidarity s druhým člověkem, kterou šel on sám i mnozí lidé před námi, které si dnešním svátkem připomínáme.

Ježíšova kritika pokrytectví a vnějškovosti je tak především výzvou ke zkoumání vlastního nitra. Hluboký kontakt s nitrem nám mnohdy otevírají velké prožitky krásy, lásky nebo bolesti... to uvnitř vyvěrají naše sny, naše vzpomínky, naše přání a touhy, naše milování i ne-milování, přátelství i nepřátelství, tam uvnitř dlí naše úzkosti, pláč i bolest, a tam uvnitř se zase vždy znovu rodí i radost a smích, víra i naděje. Proplétejme stále to vše se světlem Boží lásky a nechme ji působit – v nás i mezi námi.

Modleme se...

za všechny;
kteří jsou zahlceni úzkostí
kterým je těžko žít ve společenské izolaci
kteří jsou nemocní
kteří ztrácejí způsob obživy
kterým je smutno po setkáních s blízkými
kteří umírají
kteří nedokáží zahlédnout naději
kteří pečují o nemocné
kteří jsou unavení.
Amen.

Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře.

(Iz 25,8)

S prosbou o Boží požehnání, Vaše výpomocná kazatelka.